

Задъ рохкавата люляка
при синия зюмбюль
любовници се тулѣха —
не билъ ги никой чуль

Азъ си мърморя съ ромона
на бистрия капчукъ.
Душата люлямъ въ спомени
следъ блясналия плугъ.

Все азъ горя въ спокойния,
широкоплещестъ мжжъ,
следъ ралото, подъ бойния,
картеченъ, огненъ дъждъ.

Азъ съмъ народътъ — творческа,
живителна струя, —
въ когото своята борческа
природа азъ тая.

Азъ ще насмогна въ грохота
на тоя вѣкъ да дамъ
другъ смисълъ на епохата,
обременена съ срамъ.

Свирепствува ли съ пъклена,
желѣзна мощъ война,
и нощъ сияй изцъклена
надъ димъ и кръвнина, —